

Prædiken til Sidste søndag efter Helligtrekonger

Matt. 17, 1-9

Når man citere digteren Dan Turell for de her ord: ”Jeg holder mest af hverdagen”, så nikker de fleste vist bifaldende til det. Det er noget, vi godt sådan kan blive enige om. Hverdagene er der flest af og godt er det jo, når vi kan være glade for dem; når vi kan holde mest af hverdagen. Det klinger af andet lignende, som vi kan være nogenlunde enige om – på det jævne, på det jævne, ikke i det himmelblå og andet af den slags. Vi holder mest af hverdagen, det muntre, jævne, virksomme liv på jord.

Men han har jo også ret, den sangskriver, Peter Sommer hedder han, der har de her ord med i en af sine sange: ”Er der noget jeg kan få nok af / så er det hverdag”.

Disciplene, som i dag går med Jesus op på bjerget har delt mange hverdage med ham. Dage, der kunne ligne hinanden til forveksling. Selv om de hele tiden mødte nye mennesker på nye steder, så blev dét jo også hverdag. En fyldt og god hverdag, man kunne holde af, fordi den blev levet med stor mening, med fællesskab og med stadig fornemmelse af, at der også var en større virkelighed, end den man kunne se omkring sig i skæve kroppe, sandede stier, bange og forknytte ansigter, simple måltider – alt det,

som dannede livet, dannede hverdagene for Jesus og hans disciple.

Men den større virkelighed, den videre horisont, evighedens realitet, hvordan fastholder man alt det gennem hverdagene, der mest fyldes af det nære: det næste måltid, nattens søvn, fællesskabet om alt det praktiske, livet også er.

Disciplene delte hverdagene med Jesus og han kunne vel med sig selv, med sine ord, holde dem fast i en tro på, at livet er muligheder og fællesskab og at grænserne for både mulighederne og fællesskaber ligger så langt ude, at de ikke kan øjnes. Eller det samme sagt på en anden måde: disciplene har i dagene sammen med Jesus kunnet leve i en vished om, at Gud var dem nær i Jesus.

Alligevel tager Jesus de tre disciple Jakob, Johannes og Peter med sig op på bjerget, hvor de kan være alene og hvor de kan se ham, som han er. Alligevel gør Jesus denne dag til noget andet end en hverdag for de tre, de har fulgt ham.

Og vi kan følge med dem op ad bjerget og vi kan se, hvad de så: at Jesus forvandlede sig for øjnene af dem og lyste som solen. De så, at Jesus er Gud. Sådan må vi forstå det syn, som disciplene ser på bjerget. En åbenba-

ring af Jesus som Gud, der understreges af de ord, der lyder fra Himlen: ”Det er min elskede søn. I ham har jeg fundet velbehag. Hør ham”. Som ordene lød over den nydøbte Jesus ved Jordanfloden, sådan lyder ordene igen på bjerget. ”Det er min elskede søn”.

Det, der har ligget i disciplene som en anelse, en tro, en tvivl, en stadigt bevægende forestilling; denne tanke som har fyldt disciplene siden den dag, Jesus kaldte dem som disciple: at Jesus er Guds søn på jorden – alt dette forløses for de tre på bjerget til en vished. Jesus er Guds elskede søn.

Trådt ud af hverdagen og ind i det særlige rum og den særlige tid på bjerget ser disciplene Jesus som Gud. På samme måde som Moses trådte ud af hverdagens lange vandring gennem ørkenen og gik ind i det særlige rum og den særlige tid på bjerget, hvor Moses mødte Gud og fik tavlerne med De ti Bud. Og Elias, der ved sin død havde overskredet grænserne for tider og rum, da han blev hentet direkte op til Gud i en ildvogn.

Og Peter vil fastholde den vished, som åbenbaringen eller forklarelsen på bjerget, som vi plejer at kalde oplevelsen – Peter vil fastholde den vished, som synet af den lysende og gennemlyste har givet ham. Et syn, der gennemlyser hele Peters liv og giver det mening og retning. Peter vil bygge tre hytter på bjerget. Ikke for selv at slå sig ned. Men tre hytter til Jesus, Moses og Elias, så de kan være der i hytterne, som det levende, overbevisende udtryk for Guds nærvær hos mennesker. Som mennesker til alle tider har søgt at indfange deres guder i hellige billeder og statuer, hellige steder og bygninger, sådan vil Peter nu indfange vidnerne om

Guds nærhed og virkelighed i tre hytter på et bjerg.

For Peter ved godt, han skal ned ad bjerget igen. Tilbage til livet med de andre, tilbage til hverdagen. Men han ville gerne gå ned ad det bjerg med visheden om, at Jesus, Moses og Elias var deroppe i de hytter, som han selv havde bygget til dem.

Peter må tilbage til hverdagen. For den bevægelse er der mellem hverdagen og de høje tider, højtiden, den særlige tid og det særlige rum. Og det er også læren i de to udsagn om hverdagen, jeg begyndte med. Vi holder af hverdagen, men vi kan også få nok af den og må et andet sted hen for at kunne vende tilbage til hverdagen og igen kan finde den meningsfyldt for os.

Det er det, ferier og fester handler om. Om bevægelsen mellem det almindelige og det særlige. Den nødvendige bevægelse. Og det er på samme måde, når vi går ud af hverdagen for at gå ind i det særlige rum og den særlige tid, hvor vi håber at få glimt af Gud. Det særlige rum og den særlige tid, som gudstjenesten kan være for os.

Møder vi så Gud her? Ser vi en forklaret Jesus stå foran os? Giver Gud os præcise anvisninger på, hvordan vi skal leve vores liv, som Moses fik det? Sprænges tidens og rummets rammer for os så vi bliver taget andre steder hen, som det skete for Elias? Får vi den vished for Guds virkelighed, som Peter, Jakob, Moses, Elias og Johannes fik på hver deres måde og til hver deres tid?

Ja, vi får den i kraft af tillid. Tillid til at Peter, Johannes og Jakob så, hvad de så på bjerget. Tillid til at det ikke er udspekulerede fabler, vi hører, men historier fra en vir-

kelighed, der også er vores. I Peters brev, som vi hørte fra før fra alteret, prøver Peter at vække denne tillid i os. En tiltro til det, som Peter har set med sine egne øjne på bjerget.

Og vi kan have den tillid, den tiltro, fordi Peter, Jakob og Johannes vendte tilbage til hverdagen og levede sammen med mennesker, og øste ud af alt det, de havde set, hørt, smagt, rørt og erfaret på bjerget og i dagene, de delte med Jesus. Og især kan vi have den tillid og den tiltro, fordi Jesus selv gik med ned fra bjerget og fulgtes videre gennem dagene med disciplene og alle de andre mennesker omkring dem. Ja, Jesus kom ned fra bjerget og følges med ethvert menneske, også med os, med dig og mig, gennem dagene. Gennem livet, ind i døden og ud i opstandelsens morgen.

For når Jesus følges med os, så bliver den større virkelighed, den videre horisont, evighedens realitet, en del af hverdagens liv for os. Når vi tror og har tillid til, at Jesus er med os, så kan vi se og forstå, at livet er muligheder og fællesskab og at grænserne for både mulighederne og fællesskaber ligger så langt ude, at de ikke kan øjnes. Eller det samme sagt på en anden måde: vi kan gennem alle hverdagene leve i tillidens vished og troens overbevisning om, at Gud er os nær. Og når vi bliver trætte i hverdagen, kan vi søge de steder og de tider, hvor vi får visheden styrket og troen næret. Som i dag når vi holder gudstjeneste sammen eller når vi folder hænder og beder en aftenbøn eller hvordan vi nu søger Gud. Og så vender tilbage til en hverdag, hvor Gud er os nær.

På den måde gik Helligtrekongerstiden. I

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dag er den sidste søndag, der holder fast i et lille hjørne af julen ved at have de hellige tre konger i sit navn: Det er i dag Sidste søndag efter Helligtrekonger. Og i løbet af disse uger og disse søndage siden jul har Jesus på mange måder og på mange steder åbenbaret for mennesker, at det barn, der blev født i en stald i Betlehem, var Guds egen, elskede søn.

Fra Jesus som tolvårig i templet i Jerusalem erklærer, at dette tempel er hans fars hus til bryllupsfesten i Kana, der reddes af hans under med vandet, der bliver til vin. Fra den lamme mand, der helbredes til storme på søen, der stilner af, da Jesus befaler det. Og i dag på bjerget, hvor Gud selv siger det.

Ganske vist er det ikke udspekulerede fabler, som Peter taler om. Men det er heller ikke argumenter, der samles til den endelige bevisførelse for, at Jesus var Guds søn. Det er bare glimt af Guds rige, som kan vække vores tillid og tiltro. For sådan er troen – den er aldrig vished. Alligevel kan den fylde hverdagene med mening, mod og håb. Når vi også går ud af hverdagen og ind i de særlige steder og særlige rum, der gennemlyser alt liv og giver det mening og retning. For den forklarelse af vores liv må vi sige: Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som er, var og bliver, én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Bodil Bolding

Frederikshavn

Salmer:

319, 22, 162, 108, 161, v. 1-2, 400